

Sygn. akt IV CSK 79/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku I.C.

przy uczestnictwie S.S., J.G., M.G., T.G., W.J., W.K., B.G., M.J., Z.J.,
M.K., L.S., X.G. i G. M.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt V Ca 370/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie I.C. oparła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 11 października 2018 r., wydanego w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, na podstawie naruszenia art. 286 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 151 ust. 1 w zw. z art. 153 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 16 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego i art. 145 § 1 k.c. Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Zdaniem wnioskodawczynie, „w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów

proceduralnych, jak również naruszenia prawa materialnego, które to widoczne są *prima facie*”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Prawidłowe uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” jej zasadności, nie może natomiast sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie zawiera argumentacji prawnej przekonującej o oczywistym charakterze zarzucanych w skardze naruszeń prawa, który ewentualnie mógłby świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Wnioskodawczyni ograniczyła się do przytoczenia kilku zarzutów kasacyjnych oraz ich krótkiego uzasadnienia. Ujęcie argumentacji przez skarżącą w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych powodowałoby konieczność ich rozpoznania, niedopuszczalnego na obecnym etapie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r.,

IV CSK 618/17, niepubl.). Wymaganej argumentacji prawnej nie może zastąpić nazywanie zarzucanych naruszeń „oczywistymi” lub „rażącymi”.

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej lub prawnej zaskarżonego orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich potencjalnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Nie każde też, nawet oczywiste, naruszenie przepisów prawa oznacza, że skarga jest oczywiście uzasadniona, chodzi bowiem tylko o takie uchybienia, które doprowadziły do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2017 r., IV CSK 174/17, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17, niepubl. i z dnia 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 555/17, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania na rzecz uczestników L. S. i S. S. nie orzekano, gdyż w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie został zawarty wniosek o ich zasądzenie w razie nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.